МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

ISSN 3083-6557 print

НАУКОВІ ПРАЦІ МАУП

Проблеми модернізації України

Випуск 1 (48), 2025

Київ
2025

УДК 330-339; 321.7; 159.9
М58

Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом (протокол № 4 від 28.05.2025)

Редакційна колегія:
С. В. Храпатий (голова), д-р фіз.-мат. наук, проф.
І. А. Семенець-Орлова, д-р наук з держ. упр., проф.
Я. М. Раєвська, д-р психол. наук, проф.
С. О. Лисенко, д-р юрид. наук, проф.
А. І. Федосов, д-р мед. наук, проф.
М. І. Зубрицький, д-р. юрид. наук
О. М. Гордієнко, канд. техн. наук
В. І. Меджебель (*Чуєнко*), канд. юрид. наук
Л. М. Крива, канд. істор. наук
І. М. Капеліста (виконавчий редактор), канд. наук з держ. упр.
Є. Я. Черняк

Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.

Міжрегіональна Академія управління персоналом.
М58 Наукові праці МАУП. Проблеми модернізації України / редкол.: С. В. Храпатий (голова) [та ін.]. Вип. 1 (48). Київ: Міжрегіональна Академія управління персоналом, 2025. 686 с. Бібліогр. в кінці ст.

У збірнику висвітлено матеріали X Міжнародної науково-практичної конференції "Розбудова інноваційних економіки, менеджменту та освіти в умовах нової соціальної реальності" (Київ, Міжрегіональна Академія управління персоналом, 20–22 травня 2025 р.).

Наведено тези доповідей учасників науково-практичної конференції МАУП з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

Видається з 2001 року.
Періодичність: 1 раз на квартал.
Засновник: *ПрАТ "ВНЗ "Міжрегіональна Академія управління персоналом".*
УДК 330-339; 321.7; 159.9

© Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП), 2025

О. Д. Гудзинський, М. О. Жуковський
Інтелектуально-креативний потенціал менеджменту бізнесових соціально-економічних систем 48

О. А. Сливка
Нові тренди та виклики ринку праці України 49

Т. Ю. Яременко
Організаційно-правові засади державного управління у сфері надання соціальних послуг населенню 52

М. П. Бачинський
Цифрові виклики та управлінські механізми забезпечення якості освіти: формування стійкої освітньої системи 54

Л. О. Карбовська, С. В. Скрипцов
Управління побутовими відходами для забезпечення сталого розвитку 57

Н. Й. Радіонова
Імплементація штучного інтелекту в механізм управління розвитком публічного сектору: міжнародно-правовий досвід та вітчизняна практика 59

О. О. Божко
Організація рекреаційного туризму в Україні через співпрацю з місцевими громадами 61

К. Г. Кононенко
Туризм для всіх: інклюзивний підхід у новій соціальній реальності 63

О. О. Кіндрат
Роль державно-приватного партнерства у вирішенні трилеми сфери енергетики — безпека, доступність і сталий розвиток 66

Г. В. Джегур
Цифровізація як каталізатор соціально-економічного розвитку громад 69

М. В. Оліховська, В. Я. Оліховський
Система управління підприємством та інноваційні напрями її раціоналізації 71

Л. В. Беззубко, Б. І. Беззубко
Напрями вдосконалення методичних підходів до розробки стратегій відновлення 74

В. В. Круглов
Розвиток партнерства публічного та приватного секторів для підвищення ефективності публічного управління 76

Б. В. Бешлей
Сучасні концепції облікового забезпечення управління збутовою діяльністю дистриб'юторських підприємств 78

Л. В. БЕЗЗУБКО
д-р наук з держ. упр., проф.,
Північноукраїнський інститут МАУП (м. Чернігів)
Orcid: https://orcid.org/0000-0003-1401-1694

Б. І. БЕЗЗУБКО
канд наук з держ. упр., доцент,
Будівельний інститут ІФНТУНГ (м. Івано-Франківськ)
Orcid: https://orcid.org/0000-0002-2487-1316

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕТОДИЧНИХ ПІДХОДІВ ДО РОЗРОБКИ СТРАТЕГІЙ ВІДНОВЛЕННЯ

Актуальність вдосконалення методичних підходів полягає в необхідності вирішення низки практичних і теоретичних питань щодо розробки стратегії відновлення територій на базі оцінки його ресурсного потенціалу.

На стан розробки стратегій відновлення територій впливає низка тенденцій (глобальних, національних та локальних). Серед глобальних тенденцій, які впливають на сутність стратегічного планування відновлення територій України, можна виокремити такі:

- вплив процесів глобалізації, що характеризуються збільшенням міграційних процесів, розвитком ризиків і невизначеності подій;
- загострення територіальної конкуренції: за отримання інвестиційних коштів, за ринки збуту, за якісну робочу силу тощо;
- пришвидшення змін у зовнішньому середовищі, необхідність швидкого реагування та адаптації до них;
- ускладнення теоретичних та практичних засад, механізмів стратегічного планування.

На стан розробки стратегій відновлення територій впливає низка тенденцій (глобальних, національних та локальних). Серед глобальних тенденцій, які впливають на сутність стратегічного планування відновлення територій України, можна виокремити такі:

- вплив процесів глобалізації, що характеризуються збільшенням міграційних процесів, розвитком ризиків і невизначеності подій;
- загострення територіальної конкуренції: за отримання інвестиційних коштів, за ринки збуту, за якісну робочу силу тощо;
- пришвидшення змін у зовнішньому середовищі, необхідність швидкого реагування та адаптації до них;
- ускладнення теоретичних та практичних засад, механізмів стратегічного планування.

Стратегічне планування процесу відновлення — це систематичний, комплексний спосіб управління відновленням на всіх рівнях, а також формування загального бачення соціального, економічного та екологічного майбутнього громади; це колективний творчий пошук шляхів вирішення проблем та вироблення реальних цілей і стратегій, які дозволять розв'язати проблеми, що виникли під час війни.

Стратегії відновлення повинні розроблятися на всіх рівнях: від національного до місцевого (рівень територіальної громади).

Необхідність застосування стратегічного планування у процесі відновлення зумовлена наступними обставинами:

- підвищенням активності членів територіальної громади, які вимагають прийняття рішень, які спрямовані на задоволення її найнагальніших потреб;
- можливістю взаємодії з усіма ключовими суб'єктами місцевого розвитку для розробки стратегії вирішення проблем та будівництва гідного майбутнього.

1. Стратегія відновлення повинна передбачати:

- впровадження перспективної моделі розвитку території з визначенням пріоритетних сучасних видів економічної діяльності, які здатні забезпечити її збалансований, сталий розвиток. Тут необхідно враховувати принципи впровадження зеленої, циркулярної економіки;
- досягнення узгодженості можливих дій національних, галузевих, регіональних муніципальних, громадських і приватних організацій;
- створення умов для ефективної життєдіяльності мешканців, підвищення рівня та якості їх життя;
- реалізацію ефективної соціальної та екологічної політик;
- розширення зовнішньоекономічної діяльності як одного зі стратегічних орієнтирів, отримання міжнародної допомоги.

2. Для розробки стратегій необхідно здійснення деталізованого аналізу реального стану території (при цьому будуть використовуватися розроблені Методики стосовно здійснення обстежень і оформлення їх результатів, визначення пошкоджень і збитків та ін.).

Важливим є оцінка наявного і перспективного потенціалу розвитку територій за всіма напрямами (демографічним (кадровим), промисловим, соціально-економічним, екологічним, ресурсним та ін.). Під час визначення цілей і завдань потрібно враховувати місцеві особливості та ресурси.

3. Важливою особливістю стратегічного планування є максимальне врахування місцевих потреб при формуванні цілей і завдань довготермінових трансформацій, здійснення нового брендингу та маркетингу територій.

4. Основними каталізаторами стратегічного планування є масштабні, так звані "флагманські" проекти, які привертають увагу інвесторів, починають структурні зміни, кардинально покращують ситуацію з робочими місцями, сприяють промоції території та формують новий імідж.

5. Під час зробленого аналізу були визначені такі основні методичні підходи до стратегій відновлення (складено з урахуванням [1]):

5.1. Стратегічне планування націлене на підвищення конкурентоспроможності території, пов'язане з її можливим перепрофілюванням та реструктуризацією.

5.2 Центральну роль під час розробки стратегій приділяють громадській участі, впровадженню принципів соціального партнерства. До стратегічного планування долучаються різні рівні влади, приватний сектор, громадські організації і місцеве населення.

5.3. Необхідним є створення єдиного механізму інтеграції стратегічних документів на всіх рівнях. На рівні територій необхідно враховувати стратегії розвитку великих підприємств і корпорацій.

6. Важливою складовою є розробка системи моніторингу, оцінки, контролю стратегічних документів, завдяки яким можна було б відслідковувати процес їх виконання; система коригування стратегічних документів.

Джерела

1. *Беззубко Л. В.* Розвиток стратегічного планування сучасних міст: монографія. Краматорськ: Цифрова типографія. 2013. 245 с.

В. В. КРУГЛОВ

д-р наук з держ .упр., проф., НТУ "ХПІ", м. Харків
https://orcid.org/0000-0002-7228-8635

РОЗВИТОК ПАРТНЕРСТВА ПУБЛІЧНОГО ТА ПРИВАТНОГО СЕКТОРІВ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Зростаюча складність суспільних викликів, бюджетні обмеження та зростання очікувань громадян спонукали органи публічної влади багатьох країн світу досліджувати інноваційні моделі управління, які виходять за межі традиційних парадигм публічного управління. Партнерство публічного та приватного секторів стало критично важливим механізмом модернізації управління, оптимізації розподілу ресурсів та вирішення складних соціально-економічних проблем. Публічно-приватне партнерство (ППП) стало розповсюдженою формою співпраці, спрямованою на використання сильних сторін обох секторів, одночасно усуваючи їхні відповідні обмеження [1]. В останні роки концептуалізація та впровадження ППП значно змінилися, виходячи за рамки традиційних інфраструктурних проєктів та охоплюючи широкий спектр політичних сфер, включаючи охорону здоров'я, освіту, цифрове управління та екологічну стійкість.

Глобальні економічні потрясіння прискорили впровадження спільних підходів до управління, оскільки держава прагнула мобілізувати ресурси, досвід та інноваційні можливості приватного сектору для вирішення складних державних проблем. Водночас ініціативи цифрової трансформації створили нові можливості для співпраці між державним та приватним секторами, запроваджуючи нові виклики в управлінні, пов'язані зі створенням інфраструктури, залучення ресурсів, формування гнучких навичок [2].

Теоретичні основи ППП зазнали значного вдосконалення за останні роки, виходячи за межі спрощених контрактних перспектив і переходячи до структур спільного управління. Феномен ППП привернув значну увагу багатьох науковців та представників різних галузей, включаючи дисципліни від економіки до публічного управління Деякі автори припускають, що феномен ППП став новою формою публічного управління. ППП передбачає спільну розробку та розподіл ризиків між партнерами, а саме ті сфери, які традиційні процеси закупівель не змогли вирішити [3]. Така багатовимірна концептуалізація допомагає вибирати відповідні моделі партнерства на основі конкретних цілей та контекстуальних факторів.

Ефективність ППП значною мірою залежить від інституційної архітектури, в рамках якої вони функціонують. Питання ефективності реалізації проєктів ППП багатовимірне і потребує визначення отриманих позитивних результатів кожним